

og Regjeringen skulle afgjøre den politiske Side af Sagen; dette er Udgangspunktet. Naar da disse have sagt, hvorledes Sagen skal indrettes, saa kommer Tiden for de sagkyndige Militære til at bedømme, paa hvilken Maade de Ideer og de Bestemmelser, der ere fastslaaede af Folkerepresentationen, kunne udføres. Det, som i det Hele taget forekommer mig at have været den svageste Side ved de Forslag, der have foreligget, er den Uklarhed om den politiske Stilling, som har vist sig at ligge til Grund for dem alle. Tager vi Regjeringens Forslag, tage vi det, der blev forelagt af den forrige Krigsminister, og tage vi det Forslag, som det ærede Flertal her har forelagt, ville vi finde, at intet af dem har bestemt udtalt noget politisk Formaal med disse Befæstninger. De have, tror jeg, alle sagt, at Danmark naturlig maatte ønske at indtage en neutral Stilling, men ikke villet vedkjende sig, at Tiden var til at søge en saadan anerkendt af Europa. Naar vi dernæst se, hvilke Resultater der ventes at komme frem af de Rustninger og Befæstninger, der skulle ske i Genhold til de forelagte Forslag, se vi, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) antager, at selv om vi have Kjøbenhavn stærkt befæstet, vil det dog ikke deraf være Følgen, at vi kunne vente, at Danmark ene kan opretholde sin Selvstændighed. Der kan vindes nogle Dage eller Uger, maatte et Par Maanedere længere for Danmarks Eksistens, men hvad fordrer han saa, for at dette skal kunne ske? Saa fordrer han ordinært og ekstraordinært i Løbet af 10 Aar omtrent 98 Millioner Rbl. (Stemmer: Kroner!) Kroner? Jeg vil bede et Dieblif undskyldte — jeg skal dog underlæge, om jeg ikke har havt Ret i at have sagt „Rbl.“. Dog, da jeg antager, at jeg vil faae Ordet senere, skal jeg have undersøgt det til den Tid. Men naar Danmarks Bestaaen ved alle disse Bestræbelser ikke kan sikres længere end maaste et Par Maanedere mere, saa, siger jeg, er det et forgæves Arbejde og at ødsle med Folks Pengemidler, som frembringes ved deres Arbejde. Se vi hen til det Forslag, der er kommet fra Regjeringen, staar der jo Intet om hverken det One eller det Andet; der staar blot, at det kommer ikke til at foregribe nogen af de andre Planer, der mulig kunne blive vedtagne, og hvad Resultatet deraf bliver, kan man jo heller ikke se. Saa vidt jeg har kunnet forstaa af tidligere Forhandlinger, har Regjeringen det Ønske, at vi skulle om muligt indtage en neutral Stilling, det samme Ønske, som er fremkommet saa at sige fra alle Sider; men jeg veed endnu ikke, hvad Regjeringen mener om, hvorvidt Slikt er opnaaeligt; der forestaar jo en politisk Forhandling, hvorunder det maaste vil komme til at foreligge. Hvad derimod den ærede Ordfører for Flertallet angaar, ville de Herrer maaste have lagt Mærke til af hans Tale igaar, at han heller ikke har det Haab, at vi ved

vore egne Kræfter skulle kunne naae i Længden at kunne forsvare vor Selvstændighed; han har troet, at der maaste ved vore Anstrengelser kunde vindes nogen Tid, indtil de, der ville komme os til Hjælp, kunne naae at komme dertil. Ja desværre, hvem er det, der vil komme os til Hjælp? Er der endnu Nogen, der har noget Haab om dette, at Nogen vil komme os til Hjælp? De to Gange, vi i vor Levetid have trængt til, at Nogen skulde komme os til Hjælp, kom der Ingen, og da var man dog forpligtet ved Traktater til at hævde os Besiddelsen af Landsdele, som ikke paa nogen Maade stode i statsretlig Forbindelse med nogen anden Stat i Europa. Det er jo herligt at kunne have et saadant Haab, men det kan jeg ikke, og kan altsaa ikke slaa mig til No ved dette Haab. Men hvad endte den ærede Ordfører med? Han sagde, at naar Rystforsvaret var trængt tilbage, og man var kommen til Kamp inde i Landet, vilde tilsidst Enhver gjøre sin Pligt. Mig forekom det, at han mente, at saa kunde Danmarks Forsvarere dø en Heltedød; det er jo overordentlig smukt, og jeg kan godt forstaa det i en saadan Mand's Mund, der selv har mødt Landets Fjender og døvet sit Liv for Fædrelandet; jeg kan godt anerkjende og agte dette, men jeg spørger: Er det dertil vi skulle have alle disse Befæstninger, dertil vi skulle anvende disse 30 Millioner Kroner, som jeg forefter ikke antager ville kunne tilvebringe et Forsvar, hvorved der skal kunne gjøres saa stor Modstand, som man haaber; dog deri kan jeg tage fejl, og naar man ser mit Forslag, vil man se, at jeg ikke drifter mig til at være klodgere end Flertallet, idet jeg har beholdt deis 30 Millioner Kroner. Men den ærede Ordfører for Flertallet staar altsaa omtrent paa det samme Standpunkt som de, af hvem Flertallet har laant sit Forslag; thi den ærede Ordfører sagde, at det var ikke fremkommet ved Flertallets Initiativ, men man havde taget det af tidligere foreliggende Planer. Jeg kan ogsaa saa godt forstaa dette; thi det ligner, med Bortskæring af visse Partier, som den ene Draabe Vand den anden det, der er fremkommet fra den tidligere Krigsbestyrelse. Naar man har læst det Skrift, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) har været saa god at tilstille os her til Overveelse, vil man se, at det er de samme Grundtanter, der ligge deri, som dem, der ligge i Flertallets Forslag; men der er ganske vist gjort nogle Udledelser deraf, og det er det, der gjør, at jeg, naar jeg nu er tvungen til at tage et af de to Forslag, enten Regjeringens eller Flertallets, aldeles sikkert maa stemme for Flertallets Forslag, og det af flere Grunde, blandt Andet, fordi jeg antager, at det er umuligt, at det vil komme ud, saalænge det beholder den Bestemmelse, der er den vigtigste efter Flertallets Mening, nemlig den om Indkomsskatten. Derfor er det især, at jeg kan gaa med til at